

§ 13. Kirkeraadet samles hvert Aar, og ellers naar Kongen sammenkalder det. Kongen bestemmer Stedet og Dagen for Raadets Samling, og fastsætter Mødets Varighed; dog er det ved ordentlige Møder berettiget til at blive samlet i 2 Maanedere.

§ 14. Kirkeraadets Møder ere i Regelen offentlige. Det vælger selv sin Formand og bestemmer sin Forretningsorden. Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet kan deeltage i Forhandlingerne.

§ 15. Valgmændene til Kirkeraadets Valg kommer Reifegodtgjorelse, efter Bestemmelsen for Valgmændene til Landstingsvalg. Udenbys Medlemmer af Kirkeraadet erholde Godtgjorelse af deres Reifendgifter og et dagligt vederlag af 3 Rd.

§ 16. Udgifterne til Kirkeraadet udredes af Statskassen.

Det foranstaaende Forslag, som ifølge det forhen Erindrede, indstilles at træde istedetfor det i Thinget fremlagte, bliver tiltraadt af Udvalgets Flerhed: Clausen, Dahl, Lehmann, Møller, Tang.

Jeg medundertegnede M a d v i g har vel ikke opgivet den Overbevisning, som jeg tidligere, skjøndt med stærk Følelse af Drogavens Banfælgthed og Svagheden af det i det nuværende kirkelige Liv givne Grundlag, har udtalt om Nødvendigheden af at skaffe Folkekirken et Organ for den Besøttelse og den Virksomhed til Varetagen af dens Anliggender og til Opretholdelse af dens indre Orden, som i ethvert Tilfælde under den nuværende Statsforfatning ikke længer kan være ene hos Kongen og hans Regjering, og som heller ikke rettelig kan gaae over paa Rigsdagen. Jeg

troer — skjøndt i eet Punkt uenig med Udvalgets Flerhed om, hvad der maa fordres for Kirken, — at det foreliggende Lovudkast, efterat det under Bearbejdelsen i Udvalget har modtaget væsentlige Forandringer, og navnlig i dets nuværende Skikkelse bestemtene erkjender Folkekirkens Selvstændighed paa dens eget indre Omraade, indeholder en efter Omstændighederne forstandigen tillempet Løsning af Drogavens, uagtet Valgformerne lade Afskilligt tilbage at ønske, og navnlig den, ved hvilken man for Hovedstadens Bedkommende foreløbig har maattet blive staaende, er utilfredsstillende. Jeg troer fremdeles, at der i de Forhandlinger, der om dette Anliggende have fundet Sted paa Landemøderne, har hersket ikke ganske ringe Misforstaaelse og Uklarhed om væsentlige Punkter, deriblandt, foruden om det Forhold, der betinger Trangen til et eget Organ for Kirken, ogsaa om Landemødernes egen Stilling og Berettigelse, Itgesaavel som om de Menighedsraads Bestaaelse og Indretning, gennem hvilke Menighedernes Deeltagelse i de kirkelige Anliggenders Behandling ene skulde kunne indledes. Men paa den anden Side har jeg aldeles ingen Tillid til, at en Kirkeforfatning, der skal indeholde Spirer til Gavn og Velgjørelse i sig, vil kunne skabes og iværksættes, saalænge der hos Flerparten af Beisfælgigheden, paa hvis Medvirkning til at føre Forfatningen ind i Livet der ganske særdeles maa regnes, viser sig en saa ringe Anerkjendelse af dens Nødvendighed og Nødsnødvendighed, som det, efter hvad der er foregaaet, maa antages at der nu finder Sted, og saalænge tillige Løgsfolk i Menighederne yttre saa liden Deeltagelse for Sagen som hidtil; og jeg kan ikke erkjende, at den nuværende Tilstand, saa utilfredsstillende og i visse Henseender abnorm den end forekommer mig, er en saadan, at man, for blot at komme ud af den, skulde fra det verdslige Standpunkt, som Rigsdagen indtager, påaflynde Dannelsen af en Kirkeforfatning med saa ringe kirkelig Medvirkning som den, der hidtil havees, idet jeg har det Haab, at der, indtil en til de nye Forhold passende og efter den lutheriske Kirkes Grundprinciper bygget Kirkeforfatning kommer istand, ved Haandhævelse af de bestaaende Love kan og vil blive